

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt I. Quid sentiendum de sumptione specierum peregrinarum, in
Sacramento Eucharistiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

P A R S V.

De vsu specierum Sacramentalium peregrinarum, sub quibus Christus creditur apparuisse.

Duplicem harum specierum usum distinguere possumus. Vnus ad sumptionem pertinet: alter in cultu & honore iis deferendo consistit. Ibi quaeritur, utrum haec species, in quas Sacramentum conuertitur, sumi possint, vel debeant; hic utrum cultus iis aliquis, siue veneratio tribuenda sit. Vtrumq; breuissimè ultimà hanc tractatus parte expediendum est.

C A P V T I.

Quid sentiendum de sumptione specierum peregrinarum, in Sacramento Eucharistiae?

<i>Si post peregrinas depositas, redeant Sacramentales, ille sumenda sunt.</i>	<i>cessitas incumbit easdem sumendi;</i>
<i>Quid enim Sumptionem hinc prohibet?</i>	<i>Nec quidem Sacerdoti celebranti; Eidem nec incumbit nouam consecrationem instituere, ut perfectum absoluat Sacrificium.</i>
<i>Quid quod lex sumptionem urgeat?</i>	
<i>Si peregrina perseverant, nulla ne-</i>	<i>cel.</i>

I. **S**acramentum Eucharistiae à Christo Domino institutum esse, vt sumatur, nemo Christianorum ignorare potest. Nam & nomina cibi atque potus, quae

sumuntur obtinet & vt sumatur, Christi mandato vrgentur fideles. Nisi inquit Dominus Ioan. 6. manducaueritis carnem filij hominis, & sanguinem eius biberitis, non habebitis vitam in vobis. Hinc idem Dominus Sacramentum primò instituens dixit: Accipite, & manducate, hoc est corpus meum; & rursus porrigens calicem: Bibite ex eo omnes, Matth. 26.

2. Hæc cum ita sint, non sine causâ quæritur, vtrum etiam si species Sacramentales Christus in Sacramento deponat, & peregrinas quasi assumat, sumi vel debeat, vel possit. Horror forsitan suadebit sumptionem intermittendam; necessitas verò diuini præcepti, nõ negligendam.

3. Duplici distinctione præmissâ res definienda est. Altera ex parte specierum Sacramentalium sumitur; altera ex parte obligationis sumendi. Nam ibi vel species Sacramentales post peregrinas, sub quibus Christus apparuit, sunt restitutæ; vel eadem perseuerant. Hic verò, vel quid fieri necesse sit; vel quid possit fieri, disputatio est.

4. Ergo, si species sacramentales Sacramento sunt restitutæ, reuerenter illæ, religiosèque sunt sumendæ. Quid enim hic sumptionem potest prohibere? An horror peregrinarum specierum? at illæ iam sunt depositæ. An periculum quod timetur, vomitus? at illud hic non maius, quàm si nullâ obseruata fuisset transmutatio? An lex forte, vel mandatum sumptionem vetans? at quæ vetet, nulla inuenitur.

5. Quid? quod Sacerdoti (si hæc transmutatio specierum tempore sacrificij accidat) necessitas incumbat,

vt

vt species Sacramentales sumat. Probabile enim est, non minus ad perfectionem sacrificij necessariam esse, summptionem vtriusque speciei, quàm vtriusque consecrationem. Quo fit etiam, vt quando alteram speciem deficere contingit (contingit verò multis modis) illius noua consecratio sit necessaria, ne mancum sit, mutilumque sacrificium.

6. Verùm si peregrinæ formæ permaneant, tanta necessitas species illas sumendi, non est, nec ipsis quidem Sacerdotibus imposita; nec si horror etiam summptionem non impediret; nec etiam, si nulla propter vomitum irreuerentia timeretur. Sed nec vlla lex est, quæ summptionem mandat.

7. Addo, quod non sine ratione dubitent quidam, vtrum possit sub peregrinis speciebus sacramentum sumi. Certe inueniuntur inter scholasticos D. D. non pauci, nec leuis eruditionis, qui conseruandas, non consumendas illas species arbitrentur. Et hi partim pro suâ sententiâ, credunt esse horrorem sumentium; partim irreuerentiam, quæ per vomitum potest accidere; partim etiam, quod hic sub formâ humani cibi (sub quâ Christus sumendum reliquit) Sacramentum non accipiatur.

8. Nos ad has leges neminem adstringimus, nec tantam illis necessitatem imponimus, quid enim, si nullus sit horror, nullum irreuerentiæ periculum? Sed tamen quia consuetudo recepta est, vt species conseruentur, potiùs conseruandas, quàm absumentas existimamus.

9. Consuetudini forsitan, graues rationes causam dederunt. Neque enim dubium est, harum specierum,

præsentiâ, in fide Christi fideles confirmari; maioribus stimulus ad dignè Sacramenta tractanda instigari; pluribus diuinæ beneficentiæ argumentis, ad gratiarum actionem prouocari.

10. Cæterum hîc nunc quæstio oritur, quid sacrificanti sacerdoti sit agendum, si mutatio Sacramentalium specierum in peregrinas, tempore sacrificij accidat, an nouam auspicabitur consecrationem? Ità sentiunt quidam; siue in utrâque specie transmutatio sit facta, siue in alterâ tantum; propterea, quod perfectum sacrificium, vt dicunt postulet, vt non solum Deo offeratur, verum, etiam à sacrificante absumatur. Vt quidem hoc fiat, probamus; verum utrùm omnino necessariû, non intelligim⁹.

11. Fortè neque si in utrâque specie, transmutatio est factâ, nouâ vtriusque speciei consecratione est opus; neque opus alterius speciei consecratione, si facta est mutatio tantum in alterâ. Quia ibi non supplebitur sacrificij defectus; sed noua consecratione nouum repetetur sacrificium. Hic non necesse est supplere alteram sacrificij partem, quod iam antea sacrificium fuerit perfectum, vtriusque speciei consecratione. Vt porro totum (id est sub utrâque parte) à sacrificante sumatur, quæ ratio cogat hîc, vbi miraculo quasi, prohiberi Sacerdos videtur, non intelligo.

C A P V T II.

An Christo sub speciebus Sacramentalibus, et Sacramento Christum continenti, diuinus cultus tribui possit, ac debeat?

Chri-